

Categoria C

DUDUM-DUDUM

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

El senyor Ripoll, seient A fila u vagó tres, tren amb destinació Barcelona-Sants, està perdut en pensaments profunds. La seva vida és una misèria. Tot allò pel qual havia estat treballant durant mitja vida s'estava ensorrant. A la ciutat li esperarien de nou les preocupacions: el negoci, a punt de la fallida, els deutes, el seu matrimoni apagat. Mentre s'apropa el maletí – estava a punt de caure – deixa vagar la vista pel vehicle. Veu els seus copassatgers contents, plàcids, feliços. Cap d'ells no és capaç d'entendre com ell pateix, especialment aquella dona gran amb el somriure que té fixat a la cara. Com li enveja la seva tranquil·litat, la seva despreocupació...

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

L'àvia Pilar, seient C fila quatre vagó tres, tren amb destinació Barcelona-Sants, està perduda en preocupacions profundes. La seva vida és una misèria. Els seus pobres néts... Com s'haurien agafat la notícia? Podrien comprendre allò que havia ocorregut al seu avi? Potser, però no comprendrien què significa per a ella; quins sentiments amaga el somriure que intenta fixar-se a la cara. Tanca els ulls i pensa en l'andana i el jovent alegre que hi havia vist. Cap d'ells no és capaç d'entendre com ella pateix, especialment aquell jove estudiant carregat de llibres. Com li enveja la seva joventut, la seva despreocupació...

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

En Miquel, seient D fila set vagó dos, tren amb destinació Barcelona-Sants, està perdut en reflexions profundes. La seva vida és una misèria. Com havia pogut arribar tot fins aquell punt? Fins a primer de carrera havia sigut un estudiant d'excel·lents continus (fins i tot havia superat el batxillerat amb notes impecables), però des de llavors els problemes s'havien anat acumulant. Com a últim recurs s'havia apuntat a classes nocturnes, per intentar recuperar alguna cosa del seu rendiment perdut. Ni això havia funcionat. Mira els llibres que ha deixat al seient del costat amb una mirada d'ira, fins que aparta la vista i

es fixa en la dona jove, tota maquillada, asseguda prop seu. Cap dels seus copassatgers no és capaç d'entendre com ell pateix, especialment ella. Com li enveja la seva felicitat, la seva despreocupació...

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

L'Agnès, seient A fila cinc vagó dos, tren amb destinació Barcelona-Sants, està perduda en dubtes profunds. Va vestida massa col·loquialment? Massa professional, podria ser? S'ha passat amb el maquillatge? O no li ha quedat bé? Haurà portat tots els formularis, no s'haurà deixat cap document? Està prou qualificada? Sap encara l'adreça i la planta? És la primera entrevista de feina que ha pogut trobar en setmanes. No, mesos. Aquesta no li pot anar malament, o no podrà pagar el lloguer del mes vinent. Com havia pogut ser tan presumida com per pensar que trobaria un lloc de treball de seguida, i marxar de casa tan jove? Pensa en la gent amb qui ha pujat el tren. Hi havia una noia que la recordava a ella mateixa, a la seva edat; segura d'ella mateixa i vestida de tots colors. Cap d'ells no és capaç d'entendre com ella pateix, especialment la noia. Com li enveja la seva llibertat, la seva despreocupació... Dudum-dudum, sonen les rodes del tren. La Bea, seient B fila sis vagó quatre, tren amb destinació Barcelona-Sants, està perduda en inseguretats profundes. S'ha vestit la roba més vibrant i acolorida que ha pogut desenterrar de l'armari de casa seva, perquè és la que a la seva iaia li agrada més. Ja està preparant tot el que li explicarà: les seves bones notes a l'institut (fins i tot en Roure, de català, li havia posat un notable a una redacció!), les seves prestacions a natació, el premi que havia aconseguit en un concurs d'anglès. Anticipava, però, que no seria prou per a la iaia: que per què la redacció no havia estat excel·lent, que si no havia pogut nedar més ràpidament, que com era que al concurs no havia quedat primera. Per què la iaia mai no n'està satisfeta? Per què mai no fa prou? Al fons del vagó hi ha una família amb un fill que corre alegrement pel passadís del tren. Cap d'ells no és capaç d'entendre com ella pateix, especialment aquell nen, tan alegre i tan cridaner, encara no sotmès a les exigències i expectatives. Com li enveja la seva innocència, la seva despreocupació...

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

En Pep, cap seient últim vagó, tren amb destinació casa de la tieta Pili, està molt i molt enfadat. Per què els papes el porten a veure-la cada cap de setmana, al seu pis lleig, amb el seu gos que borda? I per què ella sempre li prepara pebrot verd per dinar? Algun dia saltarà per la finestra del tren i correrà ben lluny, i viurà per sempre a una cabanya del bosc lluny de la tieta Pili i el seu pis i el seu gos i el seu pebrot. Per ara, però, es conforma amb córrer amunt i avall pel tren, a veure la gent. Cap d'ells no ho té tan dur com ell, ni la noia amb la faldilla groga ni la dona amb la cara pintada ni l'home dels llibres ni la dona vella que li somriu, i menys l'home amb el maletí. Seguríssim que l'home del maletí ja té tota la vida solucionada, que mai no va a veure cap tieta en pisos lletjos i amb gossos que fan pudor i amb menú de pebrot verd, seguríssim que ja té la seva cabanya amagada en algun bosc. Quina enveja que en té, en Pep, de tots els adults. Tant de bo ja tingués la vida solucionada com ells..!

Dudum-dudum, sonen les rodes del tren.

Quan Van der Knokke